

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/345/2015
Identifikačné číslo spisu:	1513208278
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1513208278.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu MUDr. B., bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. Ivanou Hauerlandovou, PhD., advokátkou v Bratislave, Matejkova 8, proti žalovanému News and Media Holding a.s., so sídlom v Bratislave, Einsteinova 25, zastúpenému advokátskou kanceláriou SCHWARZ advokáti s. r. o., so sídlom v Bratislave, Podbrezovská 40, o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7 C 108/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. decembra 2014 sp. zn. 5 Co 149/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia, v sume 99,68 Eur na účet JUDr. Ivany Hauerlandovej, PhD., advokátky v Bratislave, Matejkova 8, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 26. novembra 2013 č.k. 7 C 108/2013-103 uložil žalovanému povinnosť, aby do 3 dní od právoplatnosti rozsudku rovnakým spôsobom ako boli uverejnené údaje, ku ktorým sa ospravedlnenie vzťahuje, uverejnil ospravedlnenie tohto znenia: A. v denníku O. dňa 9. septembra 2008 na strane 12 v rubrike „J.“ uverejnila článok pod nadpisom „J.: U!“; autora C., v ktorom okrem iného bolo uvedené, že „U.“, „G....“, „I.. V.“, „Z.“, „M.“, „O.“. Tieto údaje sa týkajú MUDr. B. a sú nepravdivé. A. sa MUDr. B. za uverejnenie nepravdivých údajov zasahujúcich do jeho osobných práv ospravedľňuje. Rovnako žalovanému uložil povinnosť, aby do 3 dní od právoplatnosti rozsudku rovnakým spôsobom ako boli uverejnené údaje, ku ktorým sa ospravedlnenie vzťahuje, uverejnil ospravedlnenie tohto znenia: A. na svojej internetovej stránke H. odo dňa 9. septembra 2008 uverejňuje článok pod nadpisom „U.“; autora C., v ktorom sa okrem iného uvádza, že „U.“, „G....“, „I.. V.“, „Z.“, „M.“, „O.“. Tieto údaje sa týkajú MUDr. B. a sú nepravdivé. A. sa MUDr. B. za uverejnenie nepravdivých údajov zasahujúcich do jeho osobnostných práv ospravedľňuje. Ďalej žalovanému uložil povinnosť, aby do 3 dní od právoplatnosti rozsudku odstránil článok zo dňa 09.09.2008 pod nadpisom „U.“; autora C. zo všetkých svojich internetových stránok. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 60.000,-Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd

návrh zamietol. Posledným výrokom žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 2.466,-Eur ako aj trovy právneho zastúpenia vo výške 724,33 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Súd prvého stupňa mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalovaný zasiahol do práva na ochranu osobnosti žalobcu uverejnením nepravdivých, pravdu skresľujúcich a zavádzajúcich výrokov v predmetnom článku. Poznamenal, že túto skutočnosť žalovaný aj uznal, a to v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 218/2008, v ktorom došlo k dohode medzi účastníkmi a ktorej výsledkom bolo uverejnenie odpovede žalobcu. Poukázal na skutočnosť, že pokiaľ žalovaný uverejnil odpoveď žalobcu, uznal tým nárok žalobcu, čím však jeho právo domáhať sa ochrany svojej osobnosti dotknuté nebolo a ani právo na náhradu nemajetkovej ujmy. S tvrdením žalovaného, že uverejnením odpovede neuznal súčasne aj nároky žalobcu sa súd prvého stupňa nestotožnil, nakoľko stotožnenie sa s daným tvrdením by znamenalo, že žalovaný uverejňuje odpovede bez toho, aby sa zaoberal ich dôvodnosťou z hľadiska posúdenia zásahov do práv a slobôd iných a nakoľko žalovaný v konaní 6 C 218/2008 uznal jeho nárok, nepovažoval súd prvého stupňa za potrebné v tomto smere vykonávať ďalšie dokazovanie. Z notárskej zápisnice JUDr. O. napísanej 13. marca 2013 mal súd prvého stupňa jednoznačne preukázaný zásah do osobnostných práv žalobcu s tým, že tento protiprávny stav žalovaný udržiava tak, že článok pod nadpisom „U.“ naďalej ponechal na svojej internetovej stránke H., pričom odpoveď žalobcu, ktorá bola v zmysle Dohody o mimosúdnom urovnaní uverejnená v denníku O. 15. apríla 2009 však žalovaný na žiadnu svoju stránku nezaradil. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že po zadaní mena „MUDr. B.“ do vyhľadávača H., tento zobrazil stránku, na ktorej okrem iného bol uvedený odkaz na článok umiestnený na stránke odporcu I., ktorý tam bol umiestnený žalovaným. Súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že pre posúdenie prípadu je zásadná otázka, ako uverejnené informácie vníma bežný čitateľ alebo používateľ internetu a nesporným faktom je, že bežný používateľ internetu pri zadaní mena žalobcu má možnosť získať informáciu o tom, že žalobca v zmysle predmetného článku nesprávne, neodborne a neprofesionálne postupoval ako lekár pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti v konkrétnom prípade, pričom takúto informáciu má možnosť získať každá pacientka, ktorá prostredníctvom internetu po zadaní mena žalobcu chce zistiť napr. len jeho ordinačné hodiny. Na základe vykonaných dôkazov súd prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre poskytnutie právnej ochrany podľa § 13 Občianskeho zákonníka, keď žalovaný uverejnením predmetného článku a jeho ďalším šírením prostredníctvom internetu zasiahol do práva žalobcu šírením nepravdivých, pravdu skresľujúcich a zavádzajúcich tvrdení. Poukázal na skutočnosť, že negatívny dopad tohto zásahu do práv žalobcu sa premietol nielen do sféry jeho odborného a profesionálneho života, ale zasiahol aj do sféry jeho súkromných a spoločenských vzťahov, nakoľko uverejnením predmetného článku žalovaný výrazne znížil dôveryhodnosť, odbornosť, spoľahlivosť žalobcu v očiach širokého okolia, v pracovnej oblasti, v súkromnom aj spoločenskom živote, čo zvyraňuje význam negatívneho zásahu do jeho práva na ochranu osobnosti. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd prvého stupňa dospel k záveru, že nárok žalobcu na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peňažnej forme je oprávnený. Nestotožnil sa s námietkou žalovaného o premlčaní a nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný vzniesol námietku premlčania po tom, ako súd uznesením na pojednávaní 5. novembra 2013 vyhlásil dokazovanie za skončené. Poznamenal, že ani v prípade, ak by žalovaný vzniesol túto námietku skôr, nie je možné považovať nárok žalobcu za premlčaný, keďže v rámci dokazovania mal súd za preukázané, že zásah do osobnostných práv žalobcu trval od 9. septembra 2008 minimálne do 5. novembra 2013. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že si osvojil názor žalobcu, že v takomto prípade premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, než dôjde k ukončeniu protiprávneho konania. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 3 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 16. decembra 2014 sp. zn. 5 Co 149/2014 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 99,33 Eur, do 3 dní. V odôvodnení uviedol, že argumentáciu žalovaného v podanom odvolaní, ktorou nepreukázal, že predmetný článok k 31. decembru 2009 odstránil, považoval za účelovú a zavádzajúcu. Poznamenal, že žalobca preukázal, že sa článok štyri roky po uzavretí mimosúdnej Dohody o urovnaní medzi účastníkmi konania na webovej stránke žalovaného nachádzal aj ku dňu podania návrhu na súd prvého stupňa a zároveň, že žalovaný na svojej webovej stránke odpoveď žalobcu neuverejnil. Odvolací súd uviedol, že súd prvého stupňa síce na

pojednávani 5. novembra 2013 vyhlásil uznesenie, ktorým dokazovanie ukončil a zároveň pojednávanie odročil, keď vyhovel žiadosti právneho zástupcu žalovaného o poskytnutie päťdňovej lehoty na prípravu záverečnej reči (viď č. 1.74 spisu), až v ktorej žalovaný uviedol, že predmetný článok odstránil k 31. decembru 2009, avšak žalobca opätovne preukázal, že článok bol na webovej stránke žalovaného ešte 24. mája 2013 (viď č. 1. 89 spisu) a až deň pred prvým prvostupňovým pojednávaním (28. mája 2013) sa už článok síce na uvedenej stránke žalovaného nezobrazil, ale bolo ho možné vyhľadať po zadaní názvu článku z archívu vyhľadávača google ešte aj 5. novembra 2013 a až po tomto pojednávaní sa pri odkaze na článok zobrazil príkaz v znení: „G.!!!! Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, namietajúceho nedostatok svojej vecnej pasívnej legitímácie v konaní z dôvodu, že nenesie zodpovednosť za obsah článkov preberaných internetovým portálom H., ktorého nie je prevádzkovateľom a na zverejnenie článku II mu súhlas nedal, nakoľko žalobca nielen v priebehu konania netvrdil, že žalovaný je prevádzkovateľom vyhľadávača H., ale tvrdil a aj v konaní preukázal, že žalovaný na svoju webovú stránku I., tento článok umiestnil. Odvolací súd uviedol, že žalovaný súhlasom so zverejnením odpovede žalobcu, ako lekára, ktorý pacientku operoval, na predmetný článok, uznal opodstatnenosť jeho obrany proti nepravdivým skutkovým tvrdeniam o jeho osobe prezentovaným v danom článku, čím považoval záležitosť za uzavretú, čo potvrdzuje aj obsah článku II. bod II. 6 Dohody o mimosúdnom vyrovnaní, že do 7 dní od jej uzavretia vezme svoj návrh v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 218/2008 späť, pričom dohodnutý záväzok žalobca aj splnil, a zároveň článok III. bod III. 1 Dohody, v ktorom žalobca aj žalovaný vyhlásili, že touto Dohodou sú medzi nimi vysporiadané všetky práva a povinnosti v súvislosti so zverejnením Článku podľa bodu II. 1 tejto Dohody. Odvolací súd zároveň uviedol, že žalovaný, ktorý napriek uzavretiu Dohody o mimosúdnom vyrovnaní so žalobcom, nechal daný článok od jeho uverejnenia v denníku O. (09.09.2008) minimálne do 19. novembra 2013 umiestnený na svojej webovej stránke (H.) konať v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalovaný síce odpoveď žalobcu uverejnil, ale musel si byť vedomý toho, že účel a zmysel danej Dohody bol naplnený iba zdanlivo, keďže v konaní bolo preukázané, že uverejnenie odpovede žalovaným v denníku malo iba jednorazový význam, nakoľko celý článok sa po zadaní mena žalobcu do vyhľadávača google objavil na internete. Poznamenal, že súd prvého stupňa správne poukázal na skutočnosť, že zásadnou otázkou bolo vnímanie uverejneného článku bežným čitateľom alebo používateľom internetu a nakoľko žalobca je lekár, gynekológ, pôrodník a najmä špecialista na ochorenie prsníkov, nemôže byť pochyb o tom, že uverejnením predmetného článku, v denníku a zároveň na internete, došlo k najzávažnejšiemu zásahu do jeho osobnostných práv a najmä bola najzávažnejším spôsobom spochybnená jeho odbornosť, profesijná spôsobilosť, profesionálna dobrá povesť a česť pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Rovnako sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného v podanom odvolaní, že v článku sa nachádza iba jedna zmienka o žalobcovi a v ďalšom popise postupu lekárov je použité množné číslo a preto je zrejmé, že išlo o kolektívne zisťovanie stavu pacientky a kolektívne rozhodovanie o operačnom zákroku a preto nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zistiteľné, ktoré tvrdenia boli v článku voči žalobcovi hrubo zavádzajúce, znevažujúce a poškodzujúce, nakoľko podľa názoru odvolacieho súdu napriek tomu, že denník O. je bulvárne médium, jeho novinári by mali disponovať informáciami o tom, že diagnostický tím predstavuje v podstate horizontálne usporiadanie zodpovednosti jeho jednotlivých členov, v ktorom má dominantné postavenie práve ošetrojúci lekár, ktorý zodpovedá za koordináciu celého tímu a za ordinovanie liečby pacienta, pričom v operačnom tíme nesie najväčšiu zodpovednosť operatér, v článku označený žalobca menom aj priezviskom, ktorý zodpovedá v prvom rade za správnu indikáciu operácie, za voľbu vhodnej operačnej techniky a taktiky, za riadenie činnosti asistentov a pomocného personálu a preto aj danú argumentáciu žalovaného považoval za zavádzajúcu a absolútne účelovú s tým, že titulok tohto článku je integrálnou súčasťou inkriminovaného článku, z ktorého vyplýva záver o nesprávnom poskytnutí zdravotnej starostlivosti výlučne žalobcom. Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa, že ak podľa pacientky B. žalobca pri diagnostikovaní jej ochorenia postupoval non lege artis, t. j., že jej diagnózu určil nesprávne a nezabezpečil správny liečebný postup, mala možnosť podať písomnú sťažnosť na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou alebo podať podnet orgánom činným v trestnom konaní, čo z konania nevyplynulo, ale najmä ak dokonca žalovaný v článku neprehliadnuteľným nadpisom, čitateľom radí ako majú postupovať ak im nemocnica alebo lekár v ambulancii neposkytli riadnu zdravotnú starostlivosť alebo poskytli úplne nesprávnu, majú sa pokojne obrátiť na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou s ďalšou možnosťou obrátiť sa podaním žaloby na súd, bolo povinnosťou autora článku overiť si ním zverejnené tvrdenia, keďže ochrana práv

novinárov šíriť informácie o otázkach všeobecného záujmu (nesprávne poskytovanie zdravotnej starostlivosti lekárom) vyžaduje, aby jednali v dobrej viere a na presnom skutkovom základe poskytli spoľahlivé a presné informácie v súlade s novinárskou etikou. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaného, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je premlčaný, keď za začiatok plynutia premlčacej doby považoval deň, kedy bol článok uverejnený v denníku O., t. j. 9. septembra 2008 a nakoľko žalobca podal návrh na súd až 15. marca 2013, neuplatnil svoj nárok v trojročnej premlčacej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka. V posudzovanej veci totiž žalobca neuplatnil svoj nárok na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy na základe článku uverejneného v denníku, pretože po publikovaní tohto článku podal žalobu na súd prvého stupňa už 3. októbra 2008, ktorým, ako je známe aj žalovanému, sa v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 218/2008 domáhal uložiť mu povinnosť uverejniť odpoveď v danom denníku, pričom žalovaný uzavrel so žalobcom Dohodu o mimosúdnom urovnaní 9. apríla 2009 a 15. apríla 2009 odpoveď v denníku uverejnil z čoho vyplýva, že obe strany považovali a v Dohode aj vyhlásili, že sú medzi nimi vysporiadané všetky práva a povinnosti v súvislosti so zverejnením tohto článku a preto v žiadnom prípade nie je možné viazať začiatok plynutia premlčacej lehoty na deň, kedy bol článok uverejnený v denníku a ani na deň, kedy bol zároveň umiestnený na webovej stránke žalovaného, o čom žalobca nemal vedomosť, nakoľko obsahom uzavretej Dohody z 9. apríla 2009 by bolo aj podmienkou žalobcu, odstrániť daný článok z tejto stránky, keďže odpoveď uverejnená v printovom médiu, vyriešila zásah do jeho cti a dôstojnosti iba jednorazovo. Na základe uvedeného odvolací súd konštatoval, že k premlčaniu nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy nemohlo dôjsť, keďže o neukončenom porušovaní právnej povinnosti žalovaného sa dozvedel začiatkom roka 2013 a žalobu na súd prvého stupňa podal 15. marca 2013. Za správne považoval odvolací súd aj závery súdu prvého stupňa, že vzhľadom na výrazné zníženie dôveryhodnosti žalobcu, jeho odbornosti, spoľahlivosti v očiach širokého okolia v pracovnej oblasti, ale aj v privátnom a spoločenskom živote je suma 60. 000 €, ktorú mu priznal titulom náhrady nemajetkovej ujmy primeraná, dostatočne dôrazná a plne zodpovedajúca jej satisfakčnej a preventívnej funkcii. Odvolací súd na základe uvedeného rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutých častiach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil, resp. zrušil v časti týkajúcej sa nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutím odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd posudzoval plynutie premlčacej lehoty vychádzajúc zo skutočnosti, kedy sa žalobca o zverejnení článku na internete dozvedel, napriek tomu, že premlčacia lehota podľa § 101 Občianskeho zákonníka má objektívny charakter, teda začiatok jej plynutia nie je závislý od vedomosti žalobcu o neoprávnenom zásahu, teda k takej aplikácii § 101 Občianskeho zákonníka dospel odvolací súd v zrejmom rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, na ktorú poukazoval dovolateľ. Odvolací súd tak postupoval arbitrárne. Podľa názoru dovolateľa odvolací súd svojím rozsudkom porušil právo dovolateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd vzhľadom na absenciu dovolacieho dôvodu dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške 99,68 Eur za vyjadrenie k dovolaniu, vrátane režijného paušálu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalovaný dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p. ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), sa Najvyšší súd Slovenskej republiky neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku či uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia účastníkovi možnosti konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Dovolateľ vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existenciu nezistil ani odvolací súd.

Vzhľadom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. namietal, že odvolací súd rozhodol arbitrárne, v rozpore s konštantnou judikatúrou, bez dostatočného a relevantného odôvodnenia, čím mu bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, dovolací súd poznamenáva, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje riadne vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalovaného, že nárok žalobcu je premlčaný. Odvolací súd naopak obsiahlym spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, resp. prečo sa so závermi súdu prvého stupňa stotožnil.

V nadväznosti na hore uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že odvolací súd dovolateľovi

neodňal zákonnú možnosť konať pred súdom a jeho rozhodnutie nevykazuje známky zmätočnosti. Námetka existencie vady konania podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. preto neobstojí.

Pokiaľ by v konaní došlo k tzv. inej (v § 237 ods. 1 O.s.p. neuvedenej) vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (dovolací súd sa touto otázkou nezaoberal), nemohla by táto vada založiť prípustnosť dovolania, lebo nejde ani o znak alebo atribút rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 O.s.p., proti ktorému je dovolanie prípustné, ani o procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Iná vada konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), je síce relevantný dovolací dôvod, úspešne ho ale možno uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní. Takáto vada sama o sebe (i keby k nej skutočne došlo) prípustnosť dovolania nezakladá.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie v súlade s § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný. Právo na náhradu trov dovolacieho konania preto vzniklo žalobcovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca si náhradu trov dovolacieho konania uplatnil a ich výšku vyčíslil. Dovolací súd žalobcovi preto priznal náhradu trov dovolacieho konania za jeden úkon právnej služby advokátky, ktorú poskytla vypracovaním vyjadrenia žalobcu k dovolaniu žalovaného z 1. júna 2015 [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Pri určení odmeny za tento úkon právnej služby vychádzal z tarifnej odmeny vyplývajúcej z § 10 ods. 1 a 8 vyhlášky a jej výšku za 1 úkon právnej služby určil sumou 99,68 Eur [t.j. 91,29 Eur (§ 10 ods. 1 a 8 vyhlášky) + režijný paušál 8,39 Eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 99,68 Eur], pričom za tarifnú hodnotu považoval sumu 2 000 Eur (§ 10 ods. 8 vyhlášky).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.